

eigenlijk slechts zooveel waarde toe, dat hij haar prees, omdat zij zooveel karakter had. Hij glimlachte eens, knikte haar vriendelijk toe en sprak er verder niet over, maar spotte voor zichzelf met eene bedreiging, welke samenhang met de veronderstelling van iets toekomstigs, dat ja! niet beslist onmogelijk, maar toch bijzonder onwaarschijnlijk heeten mocht.

Zoo waren zij dan getrouwd; zij vonden zich niet in elkaar bedrogen; beiden waren vlijtig en spaarzaam, en met uitzondering van een winter, waarin Dina eenige dagen ernstig ziek was geweest, had de fortuin hen steeds begunstigd. De kleine, onaanzienlijke tent was verruild voor een groot, zelfs weidsch Panorama, dat in hun stand voor eene kostelijke broodwinning gelden mocht. Daarin bestond echter niet hun eenige overwinst; zij hadden ook reeds twee kinderen, een jongetje, Jantje, van twee jaar ongeveer, en een meisje, een Dinaatje, een maand of vier oud.

Het was weder Haagsche kermis en Jan had voor zijn Panorama weder eene plaats weten te verkrijgen op het Plein in de rooi tusschen de Lange en de Korte Pooten. In het voorportaal van dien Tempel der kunst, gelijk Jan op de aanplakbiljetten zijne tent had laten betitelen, zaten man en vrouw met hunne kinderen. Dat voorportaal was naar hun smaak een sierlijk vertrek, een paar houten treden van een half voet boven de straat verheven. Op den vloer lag in het midden achterwaarts geschoven een dik stuk tapijt; op dat tapijt stond eene vierkante tafel; daarbij waren een paar stoelen geplaatst en er boven prijkte een spiegel, vastgehecht tegen den achterwand; door deuren rechts en links in de hoeken vond men toegang tot den eigenlijken schouwburg. Aan de straatzijde hing in de hoogte eene draperie van eene purperroode stof met goud passement afgezet en nog wat hooger stond op een groot houten bord al de heerlijkheid vermeld, waarvan men voor een bepaalden toegangsprijs zich het genot verschaffen kon.

Het liep naar twee uur in den middag. Jan en Dina, die wisten, dat zij, voordat het avond werd, slechts weinig bezoek te wachten hadden, zaten in het voorportaal bij de tafel tegenover elkander; Dina had het kleine meisje op haar schoot en Jan had zijn zoontje voor zich op de tafel gezet; hij leerde hem tellen. Dat ging op een eigenaardige manier, die telkens tot een algemeen hartelijk gelach aanleiding gaf. Als Jan zijne rechterhand opstak met uitgestrekte vingers, dan kon het kleine ventje tellen tot vijf; maakte de vader daarna dezelfde beweging met de linkerhand, dan ging het tot tien; maar daarna werd het reeds moeilijker, de oogen maakten elf en twaalf; de neus gold voor dertien, de ooren voor veertien en vijftien, de mond voor zestien. Hoe zouden zij echter verder komen?

Jan wist er wel wat op; hij hief zijne twee handen tegelijk omhoog, stak van elk twee vingers op en zoo bracht men het tot twintig. Telkens ontstond echter zulk eene grappige verwarring, deels door dat het kind de zaak nog niet volkomen vatte, deels door dat de vader daarin voor allerlei vroolijke opmerkingen stof vond, dat van Dina's gelaat de glimlach, die telkens tot een schaterlach aangroeide, eigenlijk niet week. Jan had ook daarin plei-